

Dagobert zonder liefdesgeluk

Opera

Gehoord: 19 november, Theater aan het Vrijthof, Maastricht. 'De speler' door Opera Zuid en Limburgs Symfonie Orkest olv Ivan Anguélov. Verder: Kerkrade (22/11), Eindhoven (29) en Breda, Utrecht, Den Bosch, Rotterdam en Groningen op resp. 3, 6, 8, 10 en 13 december.

In Verdi's succesopera 'La Traviata' smijt Alfredo al het geld dat hij in een roes aan de speeltafel heeft gewonnen als teken van operste verachting aan de voeten van zijn geliefde Violetta: geluk in het spel = pech in de liefde. Ook in Prokofjev's opera 'de Speler', die zaterdag in Maastricht bij Opera Zuid in première ging, zit het geld de liefde danig in de weg.

De hoofdpersoon Alexej Iwanowitsj, 'de Speler' (gezongen door tenor Jeroen Bik), baadt en grasduint aan het slot van de opera in het piërgeld. Ondanks deze Dagobert Duck-taferelen komt het na wat geëen-en-weer niet tot de hevig gewenste zoete versmelting met zijn beminde Pauline (gezongen door de sopraan Francis van Broekhuizen): zij weigert zich te laten 'kopen'.

In de voorgaande scène, waarin Alexej de bank van de ene na de andere roulettetafel 'opblaast' en de croupiers tot wanhoop drijft, blijkt Prokofjev goed naar Verdi geluisterd te hebben. Maar zijn pulserende muziek wint het niet van de frenetische speeltafel-muziek die Verdi met meesterhand componeerde, zoals Prokofjev's opera 'de Speler' in

Alexej Iwanowitsj (Jeroen Bik) gooit een stapel piërgeld in de lucht.

FOTO DEEN VAN MEER

zijn geheel niet in de schaduw kan staan van 'La Traviata'. Daarvoor ontbreekt ook te veel de dramatiek in het libretto. Logisch, Prokofjev was vierentwintig jaar jong toen hij Dostojevski's roman tot libretto omwerkte en nog op zoek naar nieuwe vormen; ook de 'literatuur-opera'

(zonder gebeitelde verzen) stond nog in de kinderschoenen.

Niettemin zetten Opera Zuid en het Limburgs Symfonie Orkest een geslaagde en onderhoudende voorstelling neer met deze onbekende Prokofjev-opera uit 1916. Kostuums, regie en toneelbeeld verwijzen dui-

delijk naar de negentiende eeuw en kennen gelukkig geen overbodige actualiseringen. Door het enorme aantal rollen (er is geen koor, wel een solisten-ensemble) ziet debuterend artistiek leidster Miranda van Kralingen kans haar woorden kracht bij te zetten dat ze komende

tijd veel kans wil bieden aan Nederlands zangtalent.

Toch zijn er maar een paar werkelijke hoofdrollen: Klara Uleman weet met haar geestige interpretatie van het rijke grootmoedertje uit Moskou, dat in plaats van dood te gaan haar fortuin er doorheenjaagt aan de speeltafel, het meest de aandacht naar zich toe te trekken. Die dankbare rol stelt de prestaties van het liefdespaar Alexej en Pauline enigszins in de schaduw.

Een ander (pseudo)liefdespaar vormen de Generaal (gezongen door de bas Marek Gasztecki) en Blanche (de mezzo Helen Lepalaan). Ook bij hen zou je als luisteraar wensen dat je nog iets meer 'ingepakt' zou worden door hun zang. De heldere tenor van Peter Vos als markies is juist weer een prettige aanvulling op het vocale palet. De stemmen komen allemaal duidelijk de zaal in en ook het Russisch klinkt voor lekenoren overtuigend genoeg.

Het Limburgs Symfonie Orkest heeft zich onder leiding van dirigent Ivan Anguélov stevig vastgebeten in deze rijke partituur en komt tot verrassende resultaten. Heel riant is het allemaal niet, maar voor deze moedige productie van een weinig gespeeld werk verdienen alle betrokkenen een dikke pluim. Bovendien kun je van deze speelse opera gevoegelijk een avond ongecompliceerd genieten, vooral na de pauze wanneer er wat meer vaart en tekening in het verhaal komt.

Kees Arntzen